

Elin Hilderbrand

Een weekend aan zee

Drie heel verschillende vrouwen,
maar ze hielden van dezelfde man

ISBN 978-90-225-7809-4
ISBN 978-94-023-0914-0 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Here's To Us*
Vertaling: Annemarie Lodewijk
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2016 Elin Hilderbrand
© Nederlandse vertaling 2017 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inleiding: een volmaakte dag

Deacon Thorpe is dertien jaar en eerder een jongen dan een man wanneer zijn vader, Jack, hem op een dag mededeelt dat ze een dagje weggaan, de stad uit, met z'n tweetjes.

Het idee van zo'n uitstapje maakt Deacon nieuwsgierig. Ze hebben bijna nooit geld voor iets anders dan puur overleven. Jack werkt als kok bij Sardi's op Times Square en heeft maar drie vrije dagen per maand.

Wat Deacon nog spannender vindt zijn de woorden 'met z'n tweetjes'. Jack is de koning van Deacons wereld, vooral omdat hij er zo zelden is. Deacon kijkt uit naar momenten met Jack zoals astronomen uitkijken naar de komst van een komeet of een zonsverduistering.

Om vier uur 's ochtends maakt Jack Deacon wakker. Ze laten Deacons moeder en zusje, Stephanie, slapend achter in het appartement. In opdracht van Jack heeft Deacon zijn zwembroek al aange trokken en zelf draagt Jack een felgeel poloshirt dat Deacon nooit eerder heeft gezien.

Jack plukt met een trotse grijns aan het shirt. 'Speciaal voor vandaag gekocht,' zegt hij.

Voor het uitstapje heeft Jack een Oldsmobile Cutlass gehuurd. Deacon wist niet eens dat zijn vader auto kon rijden. Ze wonen in Stuy Town en als ze ergens naartoe moeten – werk, school, het park – nemen ze de ondergrondse of de bus.

'En dit,' zegt Jack, 'noem ik nou een chique kar.'

Zijn vader zit opeens vol verrassingen.

Deacon zit bijna de hele rit te slapen en wordt pas wakker wanneer ze over een brug rijden die eruitziet alsof hij gemaakt is met de inhoud van een reusachtige bouwdoos. Op de radio zingt Elton John: *'Don't go breaking my heart.'* Jack zingt mee: *'Oh, honey, if I get restless...'*

'Waar zijn we?' vraagt Deacon.

'Cape Cod,' zegt Jack. Dan zingt hij: *'Whoa-ho, I gave you my heart!'*

Cape Cod. De naam heeft iets mythisch, zoiets als Shangri-La.

Jack zet de radio zachter en zegt: 'Ik wil één volmaakte dag met mijn zoon. Dat is toch niet teveel gevraagd?'

Om negen uur zitten ze op het bovendek van een veerboot koffie te drinken. Deacon heeft nog nooit eerder koffie gekregen. Zijn moeder is ervan overtuigd dat het zijn groei zal remmen. Jack lijkt het heel normaal te vinden om een kop voor Deacon te bestellen. Hij zegt: 'Misschien kun je er beter wat melk en suiker in doen, om de smaak wat te verzachten.' Maar Deacon kiest ervoor zijn koffie zwart te drinken, net als zijn vader. Sommige van zijn joodse vrienden op school hebben hun bar mitzwa gehad en zo bekijkt Deacon dit uitstapje ook, als een overgangsrite waarin hij het een en ander zal leren over hoe het is om een man te worden.

De veerboot brengt Deacon en Jack naar een plek die Nantucket Island heet. Zodra er land in zicht komt, wil Jack per se dat ze aan de reling gaan staan. Ze varen langs een stenen pier waar zeehonden liggen te zonnen. Echte zeehonden! Het zijn de eerste wilde dieren die Deacon ooit buiten een dierentuin heeft gezien. De veerboot vaart een haven binnen die vol ligt met gestroomlijnde, sierlijke motorjachten en zeilboten met hoge masten en ingewikkelde tuigage. Boven hun hoofd cirkelen meeuwen. Deacon ziet twee kerktorens, een witte torenspits en een gouden koepeldak, en groepjes gebouwen met grijze daken.

Jack zegt: 'Vandaag nemen we het ervan op Nantucket.'

Op de kade huurt Jack weer een auto, een legergroene Willys-

jeep, die Deacon in de stad nog nooit heeft gezien. Hij heeft geen dak, geen ramen en zelfs geen deuren. In feite is het niet meer dan twee stoelen en een versnellingspook, vier wielen en een motor. Dit is geen chique wagen – een groter verschil met de Cutlass kun je je bijna niet voorstellen – maar Jack kijkt vrolijker dan Deacon hem ooit heeft gezien.

‘Spring erin!’ zegt Jack. ‘Dan laat ik je alles zien.’

Ze rijden door straten, geplaveid met kinderkopjes, langs een warrenhuis dat Hardy’s heet. In de etalage staan een houtskoolgrill en een grasmaaier, met daar tussenin een mannelijke etalagepop die precies zo’n polohemd draagt als Jack. Eerst gaat hij het gras maaien, denkt Deacon, en daarna legt hij een paar hamburgers op de barbecue. Het lijkt wel een scène uit die vrolijke familieserie *The Brady Bunch*.

Ze passeren een pizzatent en vervolgens een restaurant dat The Opera House heet.

Jack wijst naar het restaurant. ‘Daar kwam ik vroeger altijd,’ zegt hij. ‘Er staat daar een echte Engelse telefooncel in de eetzaal waar ik mijn Franse vriendinnetje, Claire, altijd zoende.’

Deacon voelt dat hij een kleur krijgt. Hij kan zich niet voorstellen dat zijn vader iemand zou zoenen, zelfs Deacons moeder niet.

Ze rijden een lange kronkelweg uit en passeren met rozen overgroeide cottages met grijze pannendaken en velden met paarden die bij houten hekken staan te grazen. Aan zijn linkerhand vangt Deacon af en toe een glimp op van de blauwe haven. Het wordt steeds heter in de zon en Deacons maag rammelt. Het enige wat hij vandaag heeft gedronken is de koffie en gegeten heeft hij nog helemaal niets.

In de verte verschijnt een vuurtoren. Hij is wit, met een brede, rode streep in het midden. Ze passeren een groot meer en aan de overkant daarvan kan Deacon de zee zien. Jack slaat linksaf bij een bord waar op staat: HOICKS HOLLOW.

‘En daar hebben we Hoicks Hollow Road,’ zegt Jack. ‘Als ik niet thuis was, was ik hier te vinden.’

‘O ja?’ zegt Deacon.

‘Grappige naam voor een straat, vind je niet?’ zegt Jack.

Deacon weet niet wat hij hierop moet zeggen.

‘Grappiger dan East Twenty-Eighth Street in elk geval,’ zegt Jack.

Ze volgen de slingerweg tot ze een plek bereiken die de Sankaty Head Beach Club heet. PRIVÉTERREIN, staat er op het bord. Het ruikt hier verrukkelijk naar patat en Deacon zou graag geloven dat ze hier wat gaan eten, maar het woord ‘privé’ belooft wat dat betreft weinig goeds. De Thorpes zijn geen familie die thuishoort op iets wat privéterrein is. Absoluut niet. Deacon vermoedt dat ze binnen een halve minuut te horen zullen krijgen dat ze zich op verboden terrein bevinden met het verzoek te vertrekken.

Maar verrassend genoeg wordt Jack Thorpe bij de deur niet alleen binnengelaten, maar zelfs warm verwelkomd – door een zwaar-gebouwde man met een rood gezicht en een naamplaatje waarop staat *Ray Jay Jr., Manager*.

‘Jack Thorpe!’ zegt Ray Jay Jr. ‘God, wat ontzettend leuk jou te zien. Hoe lang hebben wij elkaar niet gezien?’

‘Veel te lang,’ zegt Jack. Hij stelt Deacon voor aan Ray Jay Jr. ‘Ik heb tegen Deacon gezegd dat ik graag één volmaakte dag met mijn zoon wil. Dat is toch niet te veel gevraagd, vind je wel? Wat dacht je van een lunch, zoals in die goeie ouwe tijd?’

‘Geen probleem, Jack,’ zegt Ray Jay Jr. Hij leidt Jack en Deacon de club binnen. Ze lopen langs bordjes met DAMESKLEEDKAMER en HERENKLEEDKAMER. Via een paar openslaande, glanzend wit geverfde deuren, komen ze weer buiten. Ray Jay Jr. zet hen aan een tafeltje met uitzicht op het zwembad, een aanlokkelijk, ruitvormig bad met diep, turkoois water. Langs beide zijden van het zwembad staan strandhuisjes met ligstoelen waar mooie vrouwen in bikini liggen te zonnen en vlasblonde kinderen op blauw-wit gestreepte handdoeken liggen. Obers serveren ijs thee met schijfjes citroen, bier en vruchtencocktails bij de ligstoelen. Aan de andere kant van het zwembad staat een houten hekwerk met rood-wit-blauwe vlaggetjes, waarschijnlijk een restant van de festiviteiten rond het twee-

honderdjarig bestaan van de Verenigde Staten.

Uit de luidspreker klinkt opnieuw het nummer *'Don't go breaking my heart.'*

Jack houdt een denkbeeldige microfoon onder zijn kin en zingt met hoge stem: *'I couldn't if I tried...'* Dan zegt Jack tegen Deacon: 'Spring jij er maar vast in. Ik bestel wel iets voor je.'

Deacon begrijpt dat dit de reden was voor de zwembroek, hij trekt zijn t-shirt uit. Hij loopt naar de rand van het zwembad. Een paar kinderen spetteren wat rond in het ondiepe gedeelte, terwijl een oudere man baantjes borstcrawl zwemt. Het enige andere zwembad waar Deacon ooit is geweest is het gemeentebad op Avenue A, waar het water te warm is en naar chloor stinkt en waar het altijd stampvol is met krijsende kinderen en pestkoppen die Deacon onder water duwen en zijn hoofd net zo lang onder houden tot hij in paniek raakt. Dit zwembad daarentegen is koel en rustig, paradijselijk.

Eén volmaakte dag met mijn zoon. Het zinnetje doet Deacons hart opspringen. Voor het eerst in zijn leven voelt hij zich belangrijk.

Deacon springt erin.

De lunch bestaat uit een dubbele bacon-cheeseburger met friet, een ijsskoude cola en een softijsje. Ray Jay Jr. komt even langs om te vragen of het smaakt en om Jack een biertje aan te bieden, maar Jack slaat het aanbod af.

'Ik heb mijn zoon bij me,' zegt Jack.

Deacon heeft zijn vader nog nooit een biertje zien afslaan en al helemaal geen gratis biertje. Deacons moeder zegt dat Jack een alcoholprobleem heeft. Zij noemt het een beroepskwaal, omdat hij in een restaurant werkt, waar altijd alcohol aanwezig is. Wanneer Jack drinkt, gebeuren er vervelende dingen. Hij wordt zonder aanleiding woedend, smijt dingen kapot, vloekt en scheldt Deacon, Stephanie en hun moeder de huid vol en huilt ten slotte zonder uitzondering net zo lang tot hij buiten westen is. Maar vandaag lijkt Jack een heel ander mens. In zijn gele polohemd past hij naadloos tussen de leden

van deze particuliere club. Uit de radio klinkt *'Afternoon Delight'*.

'Je weet toch waar dit nummer over gaat, hè?' vraagt Jack met een knipoog.

Deacon slaat zijn ogen neer naar de zoutkorrels op zijn bord. 'Jawel,' zegt hij.

Jack klopt hem samenzweerderig op zijn rug. 'Dan is het goed. Dat wilde ik maar even weten.'

Deacon denkt dat ze misschien wel de hele middag bij het zwembad blijven, languit naast de vrouwen in bikini, maar Jack zegt: 'En nu naar het strand. Je kunt niet op Nantucket zijn zonder naar het strand te gaan.'

Ze stappen weer in de open jeep, met een paar van de blauw met wit gestreepte handdoeken die Ray Jay Jr. hen bij het weggaan toestopt.

Tijdens het wegrijden zegt Jack: 'Vijftien jaar geleden heb ik daar gewerkt. Ik was verantwoordelijk voor de friet en Ray voor het vlees. Ik had hetzelfde moeten doen als hij. Ik had moeten blijven en een lekker leventje moeten leiden op Nantucket.'

Deacon knikt instemmend, ook al vermoedt hij dat als Jack inderdaad een lekker leventje was blijven leiden op Nantucket, hij, Deacon, er waarschijnlijk niet was geweest. Deze verwarrende gedachte verdwijnt als sneeuw voor de zon zodra Deacon het langgestrekte strand ziet. Het zand is goudkleurig. De oceaan is flessengroen, met rollende, witgekopte golven. Jack en Deacon spreiden hun handdoeken uit. Jack stormt meteen het water in en Deacon volgt zijn voorbeeld.

Ze bodysurfen meer dan een uur op de golven, waarna ze zich op hun handdoeken laten vallen en een dutje doen in de zon. Wanneer ze wakker worden, staat de zon laag aan de horizon en glinstert het water.

'Dit is het,' zegt Jack. 'Het gouden uur.'

Ze zitten enkele minuten zwijgend naast elkaar. Deacon heeft nog nooit een gouden uur meegemaakt, maar hij is wel eens in een kerk geweest, met de familie van zijn vriendje Emilio, en dit voelt

een beetje hetzelfde, vredig en bijna plechtig. In zijn leven in de stad kijkt hij te veel tv en steken hij en Emilio en Hector in de steegjes achter Stuy Town vaak raketjes af die ze zelf maken met behulp van lege flessen. Jack wandelt een eindje weg over het strand en Deacon voelt aan dat hij alleen wil zijn, dus loopt hij naar de waterkant en vindt daar een perfect gevormde oesterschelp met een wervelend patroon van marmerachtig blauw aan de binnenkant. Die neemt hij mee naar huis, besluit hij. Die gaat hij zijn hele leven bewaren.

Hij gooit stenen in de zee totdat Jack met een dromerige, afwezige blik op zijn gezicht terug komt lopen. Deacon vraagt zich af of hij aan zijn Franse vriendinnetje, Claire, denkt.

‘Zullen we maar weer eens teruggaan?’ zegt Jack. ‘De jeep moet voor zessen terug zijn.’

Deacon knikt, maar met een zwaar gemoed. Hij wil niet weg. De rest van de dag wordt overschaduwd door melancholie. Ze rijden terug naar de stad, hobbelen over de keitjes en brengen de jeep terug naar het verhuurbedrijf. Het heeft Jack veertig dollar gekost, wat een vermogen lijkt.

Op de kade bestelt Jack gebakken mosselen, twee broodjes kreeft en twee chocolademilkshakes. Deacon en zijn vader verorberen hun feestmaal op het bovendek van de veerboot terwijl de zon ondergaat en het water roze en goud kleurt. Jack neuriet een soort mengelmoes van ‘*Don’t Go Breaking My Heart*’ en ‘*Afternoon Delight*.’

‘Dat was nou echt een volmaakte dag met mijn zoon,’ zegt Jack. ‘Zullen we nu maar naar beneden gaan, zodat jij wat kan uitrusten?’

Deacon wil bijna protesteren. Eigenlijk wil hij buiten blijven en de lichtjes van Nantucket zien verflauwen tot ze helemaal verdwijnen, maar er steekt een briesje op en Deacon huivert. Hij loopt achter zijn vader aan naar beneden, waar ze een bank weten te bemachtigen. Jack rolt de twee gestreepte handdoeken op – Deacon heeft er geen seconde aan getwijfeld dat Jack ze zou houden, in dat opzicht is hij erg zuinig – en legt ze aan één kant van de bank, zodat Deacon ze als kussen kan gebruiken.

‘Bedankt,’ fluistert Deacon.

Hij doet zijn uiterste best om wakker te blijven, maar het zachte schommelen van de boot lijkt hem te wiegen en hij voelt dat hij zich niet langer kan verzetten. Zijn oogleden worden zwaar en zakken uiteindelijk dicht als waren het ankers. Op de een of andere manier weet Deacon dat hier meer eindigt dan één volmaakte dag met zijn vader. Het is alsof hij in de toekomst kan kijken: een week later zal Jack zijn gezin voorgoed verlaten en de laatste restjes van Deacons kindertijd met zich meenemen. Er is niets wat ze kunnen doen om dat te voorkomen.

Buck

John Buckley had in zijn dertig jaar als impresario al aardig wat verbluffende prestaties geleverd, maar die vielen in het niet vergeleken met het wonder dat hij had bewerkstelligd door Deacon Thorpes familie bij elkaar te krijgen in het huis op Nantucket zodat ze Deacons as konden uitstrooien en de zorgwekkende toestand van zijn zaken konden bespreken.

Buck beseftte dat hij zichzelf niet al te hard op de schouder mocht kloppen. Hij had niet de héle familie bij elkaar gekregen. Scarlett had koppig besloten in Savannah te blijven en Buck nam aan dat ze daar zou blijven tot ze zich realiseerde dat het geld helemaal op was. Binnen niet al te lange tijd, bedacht Buck, zou ze net als Wile E. Coyote in die oude tekenfilms omlaag kijken in de overtuiging dat ze met beide benen op de grond stond om dan tot de ontdekking te komen dat ze zich in het luchtledige bevond. Tegen die tijd zouden ze wel iets van haar horen.

Er waren zes weken verstreken, maar John Buckley kon nog steeds niet geloven dat zijn allereerste klant ooit en beste vriend, Deacon Thorpe – de beroemdste chef-kok van Amerika – dood was.

Op zes mei was Buck op zijn mobiele telefoon gebeld door een onbekend nummer en aangezien Deacon al bijna achtenveertig uur onbereikbaar was geweest, had John Buckley opgenomen met het idee dat het zijn vriend wel eens zou kunnen zijn. Hij zat in een stoel bij The Colonel's, de laatste ouderwetse herenkapperszaak in New York, waar mobieltjes uitdrukkelijk uit den boze waren.

Buck wist dat hij nooit meer een afspraak met Sal Sciosia (de kolonel zelf, Slag bij Khe Sanh, Vietnam) zou kunnen maken als hij opnam, maar hij had geen keus.

Een onbekend nummer kon van alles betekenen. Het meest voor de hand liggend was dat Deacon weer aan de boemel was gegaan, ook al had hij beloofd, ja, zelfs gezworen, hij had daadwerkelijk zijn twee voorste vingers opgestoken en samen met Buck een plechtige eed gezworen, dat hij zich nooit meer zo zou laten gaan als twee weken eerder. Die uitspatting had Deacon naar alle waarschijnlijkheid zijn huwelijk gekost. Scarlett had Ellery van La Petit Ecole, een van de meest gerenommeerde scholen van New York City, gehaald en haar meegenomen naar Savannah, Deacon berouwwol en schuld bewust en als kersverse geheelonthouder achterlatend.

Maar mensen veranderen natuurlijk nooit echt. Als Buck iets had geleerd van zijn dertig jaar als impresario, was dat het wel. Dit telefoontje kwam dus of van de politie, of van de barkeeper van McCoy's, waar Deacon met zijn gezicht plat op zijn rekening van zijn stokje was gegaan.

Buck moest opnemen.

'Hallo?'

'Meneer Buckley?' sprak een gezaghebbende stem. 'U spreekt met Ed Kapenash. Ik ben commissaris van politie in Nantucket, Massachusetts.'

'Nantucket?' zei Buck. Deacon bezat een groot, krakkemikkig zomerhuis op Nantucket, American Paradise genoemd, een naam die Buck stiekem nogal ironisch vond. 'Is Deacon daar?' In zijn stem klonk meer ongeduld dan eigenlijk zijn bedoeling was, en waarschijnlijk minder respect dan een commissaris van politie toekwam. 'Sir?'

‘Op zijn telefoon troffen wij uw nummer en naam aan als de persoon die moest worden gewaarschuwd bij een noodgeval, zei de commissaris. ‘Ik neem aan dat u een vriend bent... van Deacon Thorpe?’

‘Zijn impresario,’ zei Buck, waarna hij er met een diepe zucht aan toevoegde: ‘En inderdaad, zijn beste vriend. Zit hij in de cel?’ Deacon had zich in al de jaren dat hij hem kende nog nooit in de nesten gewerkt wanneer hij op Nantucket zat, maar met Deacon wist je het maar nooit.

‘Nee, meneer Buckley,’ zei de commissaris. ‘Hij zit niet in de cel.’

Buck was half geschoren uit The Colonel’s weggelopen.

De man die dertig jaar zijn beste vriend was geweest, was dood.

‘Hartinfarct,’ zei de commissaris. ‘Ene JP Clarke, die op het eiland woont, heeft hem vanmorgen vroeg gevonden en ons gebeld. Maar de patholoog heeft het tijdstip van overlijden vastgesteld op zo’n twaalf uur eerder – dus waarschijnlijk om een uur of zeven, acht gisteravond.’

‘Had hij gedronken?’ vroeg Buck. ‘Of drugs gebruikt?’

‘Hij zat onderuitgezakt aan de tafel op de veranda aan de achterkant van het huis, met een cola light,’ zei de commissaris. ‘En er lagen vier sigarettenpeuken in de asbak. Verdovende middelen hebben wij niet aangetroffen, maar we moeten de uitslagen van het bloedonderzoek nog binnenkrijgen. Gecondoleerd. Mijn vrouw was een groot fan van het programma. Bij elke wedstrijd van de Patriots maakte ze die mosseldipsaus.’

Gecondoleerd, had Buck gedacht. Echt zo’n woord dat thuis hoorde op Deacons Lijst van Stomme Woorden. Wat betekende het nu helemaal?

‘Kan ik het dan verder aan u overlaten om de familie op de hoogte te brengen?’ vroeg de commissaris.

Buck sloot zijn ogen en dacht: Laurel, Hayes, Belinda, Angie, Scarlett, Ellery.

‘Jawel,’ zei Buck.

‘En u regelt verder alles voor het stoffelijk overschot?’

‘Ik regel... ja, ik regel alles,’ zei Buck.

Hartinfarct, dacht Buck. Cola light en vier sigaretten. Die sigaretten hadden hem uiteindelijk de das omgedaan, vermoedde hij. Hij had Deacon nog zó gewaarschuwd... maar dit was niet het moment om zijn innerlijke arts naar de mond te praten. Deacon was er niet meer. Het was niet eerlijk. Er klopte niets van.

‘Dank u, meneer de commissaris,’ zei Buck. ‘Dat u me heeft gebeld.’

‘Tja,’ zei de commissaris, ‘dat hoort helaas bij mijn werk. Wens de familie sterkte van mij.’

Buck hing op en keek hoe zijn arm in de lucht schoot. Een taxi zette zijn licht aan en stopte voor hem. Alles was nog precies hetzelfde in de wereld, maar tegelijkertijd was alles ook anders. Deacon Thorpe was dood.

Deacons dood was al verschrikkelijk genoeg, maar als Deacons executeur-testamentair werd Buck geacht de hele papierwinkel door te spitten die er onherroepelijk op volgde. Hij begon met het meest voor de hand liggende: Deacons testament. Het restaurant had hij nagelaten aan zijn dochter Angie, wat logisch was, hoewel Harv er voorlopig nog de scepter zou blijven zwaaien. Zijn andere waardevolle bezit – het huis op Nantucket – had Deacon nagelaten aan de drie vrouwen met wie hij getrouwd was geweest, Laurel Thorpe, Belinda Rowe en Scarlett Oliver, die er alle drie een derde van erfdien, op voorwaarde dat ze de tijd die ze er doorbrachten verdeelden, op een eerlijke en rechtvaardige manier, die nader te bepalen was door de executeur.

Daar ben ik lekker mee, dacht Buck.

Terwijl Buck alle paperassen uitploos: Deacons huwelijksaktes met Laurel, met Belinda, met Scarlett, de scheidingspapieren van Laurel en van Belinda, de eigendomsakte van het huis op Nantucket, waarop drie hypotheeken en twee pandrechten bleken te rusten, de pa-

pieren van de BV voor Deacons viersterrenrestaurant, de Board Room, midden in Manhattan, de contracten met ABC (verouderd) en het Food Network, en zijn rekeningen en afschriften van de bank en makelaars, was hij steeds erger in verwarring geraakt. Het enige wat Buck kon denken was: Dit kan niet kloppen. Hij zocht in alle lades van Deacons bureau in het restaurant en onderwierp het appartement in Hudson Street aan een grondig onderzoek, wat veel gemakkelijker ging zonder Scarlett in de buurt. Elk stukje papier dat Buck aantrof maakte de situatie alleen maar erger. Het was net een spelletje goed nieuws, slecht nieuws, alleen was het in dit geval: slecht nieuws, slechter nieuws.

Deacon had al een half jaar niets meer betaald aan de drie hypotheek op het huis op Nantucket en liep drie maanden achter met de huur van zijn appartement in Hudson Street. Waar was al Deacons geld gebléven? Buck vond een ongeldige cheque voor honderdduizend dollar ten name van Skinny4 Life. Skinny4Life? dacht Buck. Hònderdduizend? Dit klonk als een van Scarletts 'projecten', net als de tassen die werden gemaakt door een coöperatief bedrijfje van vrouwen in Gambia en daarna een biologisch, veganistisch cosmeticabedrijf dat vijftigduizend van Deacons dollars had geïncasseerd alvorens failliet te gaan. Voordat Scarlett had besloten 'in zaken' te gaan, had ze fotografie gestudeerd. Deacon had een klein vermogen gespendeerd aan haar opleiding aan de Volksuniversiteit die, zo had Buck hem herhaaldelijk verteld, niets met een universiteit te maken had. In het appartement had Deacon een van de nieuwste snufjes voorziene donkere kamer voor Scarlett laten inrichten en hij had fotocamera's, computers, scanners en printers voor haar aangeschaft. Dit allemaal voor een prijs waarvoor hij een Rolls Royce had kunnen aanschaffen en er een fulltime chauffeur bij in dienst had kunnen nemen. Al die apparatuur stond nu ongebruikt achter een gesloten deur.

Buck vond nog een ongeldige cheque, ditmaal voor veertigduizend dollar ten name van Ellery's school, samen met een cheque voor de vereniging van eigenaren van het complex in Soho, waar

Hayes woonde. Buck had zich al eens afgevraagd hoe Hayes zich zo'n flat kon veroorloven en nu wist hij het: Deacon had hem betaald. Zo te zien had Deacon zo nu en dan ook een cheque voor Angie uitgeschreven. Drieduizend dollar hier, twaalfhonderd dollar daar en steeds met de mededeling erbij: Buddy – zo noemde hij Angie soms -pretcentjes. En verder was er een ongeldige cheque voor dertigduizend dollar ten name van ene Lyle Phelan, die ook op het vraagtekenstapeltje ging.

Ondanks al het geld dat de deur uitging, begreep Buck er nog steeds niets van. Deacon liet zich maar één dollar salaris uitkeren voor zijn werkzaamheden in de Board Room. Op die manier probeerde hij de bedrijfskosten te drukken die, dat wist iedereen, de meest bizarre waren van alle restaurants in het hele land. Maar de honoraria van Deacons twee tv-programma's – *Day to Night to Day with Deacon* en *Pitchfork* – hadden hem ondanks al zijn onkosten kredietwaardig moeten kunnen houden.

Vervolgens stuitte Buck op een directe overboeking van drie januari. Eén miljoen dollar van Deacons beleggingsrekening bij Merrill Lynch naar... de Board Room, LLC, het bedrijf dat eigenaar was van het restaurant. Buck herinnerde zich dat Deacon hem rond Kerstmis had verteld dat een van de investeerders zich had teruggetrokken; het was Scarletts oom geweest, de rechter uit Savannah. De rechter – Buck had hem tien jaar eerder ontmoet op de bruiloft – was bij de Board Room gaan eten en blijkbaar was er iets fout gegaan. Deacon had Buck nooit verteld wat er precies was voorgevallen, maar de volgende dag had de rechter hem gebeld met de mededeling dat hij zijn geld terug wilde, en wel meteen. En Deacon had geen poging gedaan hem op andere gedachten te brengen.

Deacon leek niet goed te weten waar hij het geld vandaan moest halen, maar de week erop had hij Buck gebeld en gezegd dat hij een nieuwe investeerder had gevonden die dezelfde ideeën had als Deacon zelf. *Die kerel gaat ervoor*, had Deacon gezegd. *Voor de volle honderd procent.*

Die kerel, wist Buck inmiddels, was Deacon geweest.

Buck ontdekte een levensverzekeringpolis ter waarde van een kwart miljoen dollar, met Scarlett en Ellery als begunstigden. Dat was waarschijnlijk genoeg om nog een paar jaar de huur van de flat in Hudson Street en Ellery's schoolgeld te kunnen betalen. Maar de bank zou beslag leggen op Deacons geliefde huis op Nantucket en aan het einde van de maand tot gedwongen verkoop overgaan, tenzij de erven voor die tijd 436.292.19 dollar konden ophoesten, het totaal van de achterstallige betalingen op drie hypotheeken, plus de pandrechten. En zelfs als iemand die hele schuld zou aflossen, moest er altijd nog maandelijks 14.335 dollar worden afgelost.

Buck had nog nooit zo'n puinhoop gezien!

Hij had contact opgenomen met Laurel en Hayes, en met Belinda en Angie – en een uitgebreid bericht ingesproken voor Scarletts moeder, Prue. Om door te geven aan Scarlett, die weigerde op te nemen wanneer Buck haar belde. Ze zouden op Nantucket bij elkaar komen om Deacons as uit te strooien in de Nantucket Sound en dan zou het Bucks taak zijn om Deacons gezin te vertellen dat, tenzij iemand bereid was het huis te redden, hun heerlijke zomers op het eiland voorgoed tot het verleden behoorden.

TAXI PIRAAT
508-555-3965
'Piraat' Oakley
AHOY, MATEN!

Deacons Lijst van Stomme Woorden

1	<i>protegé</i>	8	<i>uitgedroogd</i>
2	<i>letterlijk</i>	9	<i>trammelant</i>
3	<i>halfzus (-broer)</i>	10	<i>doggiebag</i>
4	<i>oxymoron</i>	11	<i>wispelturig</i>
5	<i>snedig</i>	12	<i>uniek</i>
6	<i>chic</i>	13	
7	<i>syllabus</i>	14	